Diumenge 1 (A) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Mt* 4,1-11): Aleshores Jesús fou conduït per l'Esperit al desert, perquè fos temptat pel diable. I havent dejunat quaranta dies i quaranta nits, a la fi tingué fam. I acostant-se-li el temptador, li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans». Però ell, responent, digué: «Està escrit: No solament de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu».

Llavors el diable el dugué a la ciutat santa, i el posà sobre el pinacle del temple, i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix, perquè està escrit: Per tu manarà als seus àngels, i en les mans et portaran, perquè el teu peu no ensopegui amb una pedra». Jesús li diu: «També està escrit: No temptaràs el Senyor, el teu Déu».

Una altra vegada se l'emportà el diable a una muntanya molt alta, i li mostrà tots els reialmes del món i la glòria d'ells, i li digué: «Tot això et donaré si, prostrant-te, m'adores». Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n, Satanàs!, que està escrit: Adoraràs el Senyor el teu Déu i a ell sol donaràs culte».

Aleshores el diable el deixà, i succeí que els àngels hi anaren i el servien».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús fou conduït per l'Esperit al desert, perquè fos temptat pel diable»

Pbro. Byron CADMEN
(Santo Domingo, Equador)

Avui, germans, l'Evangeli ens condueix al desert: «Jesús fou conduït per l'Esperit al desert, perquè fos temptat pel diable» (Mt 4,1). No és un passeig espiritual; és el lloc on es desemmascaren les nostres dependències. El temptador comença per allò més bàsic: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans» (Mt 4,3). La proposta sembla raonable: resoldre immediatament una necessitat. Jesús, però, respon amb una llibertat que neix de la confiança: «No solament de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu» (Mt 4,4).

La segona temptació és més subtil: cercar Déu com a espectacle, tot obligant-lo a posar-se a prova. També a nosaltres ens tempta una “fe de proves”: si em respons, crec; si no, em tanco. Jesús no negocia amb el Pare ni manipula el que és sagrat.

I, quan arriba la tercera temptació (poder, control, èxit...), el Senyor talla d’arrel: «Vés-te’n, Satanàs!» (Mt 4,10) i fixa el centre de la vida: « Adoraràs el Senyor el teu Déu i a ell sol donaràs culte». Aquesta frase és medicina per a una cultura que ens empeny a viure per a l’aplaudiment, el consum i l’autosuficiència.

Aquesta Quaresma no és per a suportar quaranta dies, sinó per aprendre la llibertat de Jesús. Fes dejuni per tal que el teu cor deixi d’obeir a la immediatesa. Prega per a escoltar la Paraula que et dona suport. I, si et descobreixes intranquil, recorda sant Agustí: «El nostre cor està inquiet fins que no reposi en Tu». Tal com a dit el Papa Lleó XIV: «Déu ens estima, Déu us estima a tots, i el mal no prevaldrà!».

L’Evangeli acaba amb una promesa: «Aleshores el diable el deixà, i succeí que els àngels hi anaren i el servien» (Mt 4,11). Caminem, doncs, sense por: el desert no és la darrera paraula; és el camí vers una adoració més pura que ens fa lliures.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Jesús en el desert va vèncer el seu adversari amb les paraules de la Llei, no amb el vigor del seu braç. Ha vençut perquè nosaltres siguem vencedors de la mateixa manera» (Sant Lleó el Gran)

- «No podem sostenir una espiritualitat que oblidi el Déu totpoderós i creador. D'aquesta manera, acabaríem adorant altres poders del món, o ens col·locaríem en el lloc del Senyor, fins pretendre trepitjar la realitat creada per Ell sense conèixer límits» (Francesc)

- «Jesús és el nou Adam, que es mantè fidel allí on el primer va sucumbir a la temptació. Jesús duu a terme perfectament la vocació d’Israel: al revés d’aquells que antigament havien provocat Déu durant quaranta anys al desert, el Crist es revela com el Servidor de Déu totalment obedient a la voluntat divina. Amb això, Jesús és el vencedor del diable: ‘ha lligat l’home fort’ per arrabassar-li el botí (Mc 3,27). La victòria de Jesús sobre el temptador al desert anticipa la victòria de la passió, obediència suprema del seu amor filial al Pare» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 539)

Altres comentaris

«Jesús fou conduït per l’Esperit al desert, perquè fos temptat pel diable»

Mn. Antoni BALLESTER i Díaz

(Camarasa, Lleida, Espanya)

Avui celebrem el primer diumenge de Quaresma, i aquest temps litúrgic “fort” és un camí espiritual que ens mena a participar del gran misteri de la mort i de la resurrecció del Crist. Ens diu Joan Pau II que «cada any, la Quaresma ens proposa un temps propici per tal d'intensificar la pregària i la penitència, i amb vista a obrir el cor a l'acollida dòcil de la voluntat divina. Ella ens invita a recórrer un itinerari espiritual que ens prepara a reviure el gran misteri de la mort i resurrecció de Jesucrist, abans de res mitjançant l'escolta assídua de la Paraula de Déu i la pràctica més intensa de la mortificació, gràcies a la qual podem ajudar amb major generositat al proïsme necessitat».

La Quaresma i l'Evangeli d'avui ens ensenyen que la vida és un camí que ens ha de portar al cel. Però, per tal d'ésser mereixedors d'ell, hem de ser provats per les temptacions. «Jesús fou conduït per l’Esperit al desert, perquè fos temptat pel diable» (Mt 4,1). Jesús volgué ensenyar-nos, en permetre ser temptat, com hem de lluitar i vèncer en les nostres temptacions: amb la confiança en Déu i en l'oració, amb la gràcia divina i amb la fortalesa.

Les temptacions poden ser descrites com els “enemics de l'ànima”. En concret, es resumeixen i concreten en tres aspectes. En primer lloc, “el món”: «Digues que aquestes pedres es tornin pans» (Mt 4,3). Suposa viure solament per a tenir coses.

En segon lloc, “el dimoni”: «si, prostrant-te, m’adores» (Mt 4,9). Es manifesta en l'ambició de poder.

I, finalment, “la carn”: «Tira't daltabaix» (Mt 4,6), la qual cosa significa posar la confiança en el cos. Tot això és millor expressat per sant Tomàs d'Aquino tot dient que «la causa de les temptacions són les causes de les concupiscències: el goig de la carn, l'afany de glòria i l'ambició de poder».